Handbalul gălățean mai are multe resurse neexplorate

(Urmare din pag. 1)

zentative. Este fără îndoială un pas înainte. Dar — și aceasta este problema pe care vrem s-o aducem în dezbatere — se încadrează totuși activitatea handbalistică din această regiune în efortul comun de continuă dezvoltare a acestui sport în țara noastră, de asigurarea unei baze de masă care să favorizeze o mai bună selecție echipelor noastre reprezentative?

Din întreaga regiune doar 6 echipe de juniori și 6 formații de junioare au fost angrenate în această iarnă în întrecerile „Cupei Sportul popular", competiție menită nu numai să asigure tinerilor jucători o activitate continuă în perioada sezonului alb, dar să ofere și o bună posibilitate de a se depista cît mai multe elemente cu perspective de progres. Cît despre competiția dotată cu „Cupa F.R.H." — aceasta nici nu a mai intrat în preocupările comisiei regionale de specialitate din... lipsă de participanți!

Oare la atît se reduce întreg potențialul handbalului gălățean? O primă explicație am primit-o chiar de la președintele comisiei regionale, tov. Gh. Virgil: *„din cele 57 de secții nu activează decît 25. În Galați, de pildă, nu putem conta decît pe 3 formații de seniori și 10 de juniori...*

— Și restul?

— *Am solicitat federației de specialitate 400 de carnete de legitimare, dar nu am primit nici unul. Echipele folosesc tabele nominale (!), iar cînd vrem să transferăm un jucător... îl trecem de pe un tabel pe altul!*

Putem oare să ne mulțumim cu o asemenea explicație? De ce să nu amintim că doar la Focșani și Brăila s-au organizat în anul trecut competiții cu caracter școlar? Și la Galați (unde există mai mulți profesori de specialitate și o sală foarte frumoasă) a fost inițiată o asemenea competiție, dar pe parcurs a fost abandonată. De ce?

Ni s-a mai spus că nu există suficiente cadre de specialitate. Dar cine a împiedicat comisia regională să organizeze un curs de instructori voluntari, care să poată activa în cadrul unor centre de inițiere (există doar 3 în întreaga regiune) pentru copii? În acest fel s-ar fi putut reanima și acele secții care „hibernează" de mai multă vreme, asigurîndu-le cu timpul cadre tinere de perspectivă.

Anul acesta, întrecerile finale ale competiției de junioare dotată cu Cupa ziarului nostru s-au desfășurat la Galați. Oare cîți iubitori ai handbalului din marele port dunărean, urmărind aceste pasionante dispute, nu au avut o amărăciune în suflet văzînd că nu pot aplauda și evoluția unei echipe gălățene? Oare nu există posibilități pentru a le oferi o asemenea satisfacție? Nici nu poate fi vorba de așa ceva. Dar fără o preocupare activă a comisiei de specialitate pentru o cît mai largă răspîndire a acestui joc în rîndurile tineretului școlar, căruia să-i asigure și un sistem competițional bine organizat, handbalul gălățean va fi lipsit și în continuare de posibilitatea de a se afirma.

FIECARE COPIL VREA SĂ DEVINĂ UN MARE FOTBALIST!

(Urmare din pag. 1)

9 la română, franceză, istorie, 8 la matematică și fizică. Asta demonstrează că resurse există. Rolul nostru, al profesorilor, este de a-i face pe elevi să înțeleagă că pe cît de plăcut este fotbalul, pe atît de importantă e școala. Să-i convingem că elevul are datoria să-și facă în primul rînd o meserie și paralel cu ea să facă fotbal.

— Fotbalul viitorului va fi un fotbal „cerebral", opiniază profesor VASILE STURZA, metodist la centrul Steaua. Inteligența tehnică și spontaneitatea tactică sînt condiționate nu numai de talent nativ, ci și de o pregătire intelectuală a individului, pregătirea căpătată prin școală. Trebuie să veghem deci nu numai asupra felului cum progresează elevul în fotbal, ci și asupra felului cum asimilează cele predate în școală. Am convingerea că se pot obține rezultate frumoase în ambele activități.

De aceeași părere este și elevul NĂSTASE VIOREL dintr-a VII-a C, școala 128 (note numai de 9 și 10; nici o absență în tot trimestrul; element dotat și deosebit de conștiincios în teren).

— Reușesc să-mi pregătesc totdeauna temele, să mă prezint la toate antrenamentele, să-i ajut mamei în gospodărie și să citesc și cîte o carte. Cum? În zilele în care nu am antrenament îmi pregătesc o parte din lecțiile pe a treia zi. Astfel sînt într-o continuă pregătire, fără să fiu vreodată foarte aglomerat.

ÎNȚELEGEREA PĂRINTEASCĂ

Am înregistrat cîteva „tipuri" de reacții părintești la cererea copiilor de a avea libertatea (sau dreptul) să facă fotbal la un centru:

— Pasiunea copiilor pentru fotbal nu trebuie înfrînată, ba din contră ea trebuie să fie stimulată, canalizată spre o activitate organizată. Cînd fiul meu (din clasa a VII-a) și-a manifestat dorința de a se înscrie la Steaua, am fost încîntat, ne spune tov. VIRGILIU ANGHEL, reglor la uzinele Electromagnetica. La puțin timp și cel mic (dintr-a V-a) a optat pentru „școala" de fotbal de la Ghencea. L-am încredințat aceluiași pedagog — Victor Dumitrescu. Le urmăresc de nenumărate ori evoluția în teren și sînt deosebit de mulțumit să constat că au prins ceva. Subliniez în același timp faptul că amîndoi sînt elevi foarte buni.

M-am gîndit atunci la familia G. C., unde am asistat deseori la discuții aprinse. Copilul, care are 16 ani (și o comportare excelentă la școală), ține cu orice preț să facă fotbal. Mama, tot cu orice preț, îi interzice. Nu știe nici ea clar „de ce"?; o dată invocă „spiritul de conservare" (accidentarea copilului ar scoate-o din minți), alteori vorbește de timp pierdut etc. Tatăl e de partea fiului (în tinerețe și el a făcut fotbal). Iată sursa „discordiei". I s-a interzis copilului și fotbalul în curte, iar cînd copiii din cartier încing „miuțe", „înveterata" mamă lasă storurile și dă la maximum aparatul de radio, crezînd astfel că poate distrage atenția copilului. Rarele „escapade" ale fiului sînt aspru sancționate cu suprimarea dreptului de a merge o lună la cinematograf, de a nu-și întîlni prietenii, de a nu sta la televizor.

— Părinții care interzic copiilor să joace fotbal crezînd astfel că le fac un serviciu (de care, chipurile, o să-și dea seama cînd vor fi mari) nu procedează bine — ne spune antrenorul VASILE ZAVODA. Fotbalul constituie pentru copil o plăcere, o satisfacție la care are dreptul. Interzicîndu-le fotbalul, le suprimi bucuriile, fapt care influențează negativ asupra psihicului copilului. Mai tîrziu părinții își vor reproșa că n-au înțeles...

CHEMĂRILE VÎRSTEI

Vorbeam o dată cu ION VOINESCU despre „magnetica" fotbalului.

— Se manifestă din fragedă copilărie. Pe atunci am simțit-o și eu. Și, parcă să-mi demonstreze asta, m-a dus să asist la o întrecere. Am prins o luptă acerbă între „ai noștri" și „ceilalți". Copiii își lăsaseră numele lor dincolo de linia de aut, împrumutînd în teren numele lui Constantin, Dridea, Ionescu, Corso (substituțiile de nume cu care operează le dau o mai mare responsabilitate a rolului lor în teren). Alegerea unui model are la bază o selecție riguroasă a valorilor și stabilirea unor vîrfuri.

VALOAREA MODELULUI

Copiii creează idoli. „Am avut ocazia, mărturisește AL. APOLZAN, să întîlnesc copii care au venit să se înscrie la fotbal (deși nu aveau nici o veleitate) numai pentru că aici se antrenau cu foști jucători ca Ozon, Voinescu, Zavoda, nume în jurul cărora ei au creat un mit. Ca vechi pasionat al fotbalului îi înțeleg perfect și aș vrea să-i țin pe lîngă mine, dar ca pedagog am datoria să-i conving că nu au chemare în acest sport. Trebuie să facem asta din respect pentru timpul lor".

— Modelul, atunci cînd este veritabil, consideră interlocutorul nostru, trebuie să constituie pentru elev un etalon de la care pleacă și... la care trebuie să ajungă. Sîntem datori să lucrăm serios cu copilul, să nu-l scutim de nici un efort. Să-l încredințăm că așa a „asudat" și modelul lui în perioada de început. Pentru noi, antrenorii, trebuie să fie foarte clar însă:

RELAȚIA DINTRE ASPIRAȚII ȘI POSIBILITĂȚI

După primele probe la care supunem copiii nou veniți ne dăm seama ce merită reținut, ce elemente au perspectivă, ne spune tov. ROMEO CATANĂ. Asta reprezintă un moment decisiv pentru ei și unul întrucîtva critic pentru noi. Spun critic pentru că obligați fiind să renunțăm la unii dintre ei, trebuie să-i convingem, fără a le răni sensibilitatea, că n-au aptitudini pentru fotbal, că ar fi mai indicați pentru cutare sau cutare sport. Ne încîntă aspirația lor spre fotbal, dar trebuie să fim atenți la posibilitățile de care dispun.

— Grăbindu-ne cu selecția s-ar putea cîteodată să și greșim, intervine OZON. Spun asta gîndind la un elev de-al meu: Viorel Năstase. S-a prezentat la Progresul anul trecut spunînd candid: vreau fotbal. Era foarte slab dezvoltat, bolnăvicios. Unii mi-au sugerat să-l mai amîn o vreme, alții mi-au spus deschis că n-are ce căuta în teren. Eu l-am reținut totuși. Acum, am pe lîngă satisfacția unui element foarte receptiv într-ale fotbalului, bucuria unui copil sănătos, armonios dezvoltat, robust. Fotbalul a făcut în cazul ăsta minuni.

— În triaj, sau selecția inițială — cum o mai numim — ne indică dr. ION DRĂGAN, directorul Centrului de medicină sportivă, avem de urmărit starea de sănătate a copilului (probă la care nu vom fi largi: nu vom lua în discuție cazurile cu hepatită cronică, afecțiunile cardiace), dezvoltarea lui fizică (aici vom exclude doar cazuri cu deficiențe ireversibile sau nerecuperabile: cazuri de poliomielită, deficiențe ale coloanei vertebrale), armonia în dezvoltare și investigația funcțională (respirație, circulație). Adevărata selecție care intervine după pubertate, cînd terenul neuro-endocrin al copilului s-a stabilizat, cuprinde și aspectul psiho-tehnic (teste psihologice care dau relații asupra unor calități cum ar fi atenția, concentrarea). Dacă vom trece cu ușurință peste aceste elemente (cazuri în care copilul „neavizat" pentru un sport insistă și antrenorul îl acceptă) vom dovedi în cele mai multe cazuri că totul a fost o pierdere de timp și nu acesta este scopul nostru.

— Nouă ni s-a încredințat, are convingerea VASILE ZAVODA, o sarcină pe cît de plăcută, pe atît de dificilă: educarea viitoarelor cadre. Și, trebuie s-o știm (atît noi cît și copiii) că se așteaptă mult de la noi. Pentru faptul că avem la dispoziție un timp material „cîntărit" (în timpul școlii putem să realizăm doar trei, maximum patru antrenamente pe săptămînă) vom căuta să-l fructificăm la maximum. Copiii sînt foarte entuziaști și noi trebuie să exploatăm aceasta. O facem în folosul lor. Vrem ca din pepinierele pe care le-am plantat astăzi să dăm cît mai multe exemplare bune. Dorim să nu avem elemente care „se pierd pe drum". Să nu ne întrebăm:

UNDE NI SINT VISĂTORII?

— Nu rare sînt cazurile cînd acele mici celebrități care ne-au entuziasmat la vîrsta junioratului au dispărut în anonimat — ne spune tovarășul ION ALEXANDRESCU, secretar general adjunct al F.R.F. Cauza? Conștiința unei superiorități, o automulțumire, apariția acelui periculos vedetism care te sugrumă în final cu propriile-i tentacule. Iubim vedetele (în sensul bun al cuvîntului), însă nu vrem străluciri temporare, apariții meteorice care se sting după o clipă.

Noi dorim elemente robuste, cu perspectivă, individualități rezultate din îmbinarea talentului nativ, inteligenței și fanteziei, cu o serioasă pregătire. Avem sarcina de a pregăti schimbul de mîine al generației de astăzi. Cînd am pornit la lucru (deschiderea centrelor de fotbal) ne-am stabilit ca principiu CALITATEA. Nu vrem rebuturi. Copiii care fac astăzi ucenicie în centre vor trebui să corespundă în proporții de sută la sută cerințelor fotbalului de categoriile A, B, C, cît și celor ale fotbalului internațional. „Școlile" noastre de fotbal nu constituie doar un experiment, ci un drum pe care ne-am angajat să-l parcurgem indiferent de sinuozitățile lui. După un an și jumătate de activitate în centre, avem satisfacția de a înregistra unele rezultate mulțumitoare (la Steaua, Dinamo, Petrolul, U.T.A.). Remarcăm atît faptul că din actualul lot U.E.F.A. 18 jucători sînt din astfel de centre, cît și însemnatul pas făcut de unii tineri care au și promovat în categoria A (Nistor, Nae Ștefan, Tătaru, Savu).

Munca din centre trebuie să se desfășoare pe multiple laturi: în afară de pregătirea tehnico-tactică a micilor fotbaliști, trebuie să avem permanent în vedere și aspectul educativ: să imprimăm copiilor spiritul de echipă, dragostea de club (fiecare club are obligația să-și crească elementele lui, terminînd astfel cu „importul de jucători"), să le inspirăm sentimentul demnității, al respectului, să-i învățăm cum se păstrează un nume.

★

O muncă asiduă, perseverentă, o înaltă responsabilitate față de angajamentul luat, o luptă îndîrjită cu greutățile, mobilizare totală pentru atingerea scopului propus — iată condițiile afirmării.

alb și negru

UNDE SÎNT SUPORTERII?

Să zicem că fotbaliștii și antrenorii unei echipe din categoria A își exprimă dorința să se întîlnească cu suporterii lor. Să stea la sfat, să vorbească despre pregătire, mă rog, despre toate cele ce se discută atunci cînd e vorba de fotbal.

Veți spune că o asemenea întîlnire n-ar putea avea loc din lipsa unei săli cu capacitate de... tribună.

N-aveți dreptate. O asemenea consfătuire poate să nu se organizeze, dar din altă pricină. Așa cum s-a întîmplat la Steagul roșu Brașov. Au venit jucătorii, au venit antrenorii și medicul, biroul secției, activul salariat al clubului, cîțiva invitați din afara uzinei, printre care și antrenorul federal N. Petrescu.

Au lipsit doar... suporterii! Oare, numai pe cei patru-cinci amatori de fotbal care au „umplut" sala îi doare că Steagul roșu se află pe... nesigurul loc 11?

MEȘTERII „STRICĂ-TOT"...

Îi găsiți (dar nu vă recomandăm să-i solicitați) la Bîrlad. Sînt oameni cu experiență. Au și... vechime în ramură.

Mai întîi și-au propus — și au izbutit — să... desființeze poligonul de tir din incinta stadionului „Tineretului". S-a procedat în etape: **1. Lăsarea în paragină; 2. Demontarea geamurilor și a ușilor (ca să nu poată fi folosit); 3. Dărîmarea zidurilor.**

Ce-au mai făcut „meșterii" bîrlădeni? Au desființat sectoarele de atletism ca să facă un teren de handbal pe care, însă, nu se joacă decît foarte rar.

Acum, cineva a propus ca poligonul să fie... demolat complet și în locul lui să se amenajeze un teren de fotbal (?!).

Ce-o să iasă din toate astea?

CINCI ANI DE... PROMISIUNI!

Viorel Predescu este profesor de educație fizică la școala generală din comuna Bărbătești. Entuziast, profesorul s-a angajat să organizeze o activitate sportivă bogată pentru tinerii elevi. A cerut doar repartizarea unui loc pentru amenajarea unui teren — fie chiar de dimensiuni reduse. Pentru tenis de masă și șah ar fi fost deajuns și o... săliță, „un colț cît de mic", cum spunea profesorul.

Toată lumea a fost de acord. Iar tovarășii de la Sfatul popular din Bărbătești și de la raionul Horezu s-au arătat de-a dreptul entuziasmați.

De-atunci, au trecut cinci ani... Cinci ani în care s-au repetat — de zeci de ori — rugămințile profesorului și... promisiunile celor de mai sus.

Iată o aniversare cu totul nedorită!

AMBARCAȚIUNI DIN MATERIALE PLASTICE!

S-a mai găsit o întrebuințare materialelor plastice. Din scrisoarea ing. **Emil Gh. Rădulescu**, aflăm că ele sînt folosite, cu bune rezultate, la realizarea caiacelor și schifurilor.

Unitatea experimentală de construcții și confecții din București, în colaborare cu UCFS, a început să facă schifuri și caiace din rășini poliesterice, armate cu fibre de sticlă. Prima... șarjă de 4 caiace a demonstrat reușita experimentului.

Pe cînd și alte inițiative în domeniul construcțiilor sportive?

(**În fotografie:** tehnicianul Anghel Traian și marangozul Dumitru Vasile, lucrînd la finisarea unui schif).

Rubrică redactată de **VALERIU CHIOSE** și **DAN GĂRLEȘTEANU** după scrisorile corespondenților noștri